

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 611/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Tdo 27/2021 z 23. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Tdo 27/2021 z 23. februára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, zrušiť aj rozhodnutie odvolacieho súdu v jeho veci, prikázať jeho okamžité prepustenie na slobodu a priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Partizánske (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 24/2019 z 13. septembra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a ods. 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v spojení s § 127 ods. 3 Trestného zákona a za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest vo výmere 114 mesiacov nepodmienečne.

3. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 146/2019 z 10. decembra 2019 bol rozsudok okresného súdu zrušený vo výroku o trestne a spôsobe jeho výkonu a sťažovateľ bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov.

4. Napadnutým uznesením bolo dovolanie podané sťažovateľom v jeho trestnej veci odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že jeho odsúdenie bolo založené na jedinom dôkaze, a to tvrdení samotného poškodeného, ktorý je nevierohodnou osobou. Okresný súd zamietol návrhy obhajoby na vykonanie rekonštrukcie skutku a na nariadenie znaleckého dokazovania k stavu poškodeného (jeho schopnosti vnímať) v čase spáchania skutku. Poškodený bol už v minulosti odsúdený za krivú výpoveď.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bolo rozhodnuté o dovolaní podanom sťažovateľom v jeho trestnej veci.

7. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06).

8. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby vnútroštátne súdy dostatočne jasne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, a to za súčasného rešpektovania práva na obhajobu (rozsudok vo veci Hadjianastassiou proti Grécku zo 16. 12. 1992, sťažnosť č. 12945/87, bod 33). Rozsah povinnosti uviesť dôvody, ktorý sa odlišuje v závislosti od povahy rozhodnutia, musí byť určený v rámci okolností prípadu (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29). Aj keď vnútroštátne súdy nie sú povinné dať odpoveď na všetky im predložené námietky (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61), z rozhodnutia musí byť zrejmé, že sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (rozsudok vo veci Boldea proti Rumunsku z 15. 2. 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a že dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. 7. 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84). Rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej

chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k „odopretiu spravodlivosti“ (už citovaný Moreira Ferreira, bod 85; tiež rozsudok vo veci Navalny a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

9. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia (s. 10 a nasl.) k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov poukázal na skutočnosť, že nezistil porušenie práva na obhajobu v zmysle štandardov vlastnej judikatúry a nad rámec uvedeného sa zaoberal aj námietkou sťažovateľa o tom, že jeho odsúdenie bolo založené na osamotenom dôkaze tvrdenia poškodeného. S odkazom na konkrétne časti spisu poukázal na možnosť sťažovateľa navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy na jeho obhajobu, ako aj na odmietnutie návrhov na doplnenie dokazovania okresným súdom, ktoré ako také nebolo zo strany sťažovateľa konkrétnym spôsobom spochybnené. Vo vzťahu k *agnoskácii* (stotožnenie obžalovaného svedkom alebo poškodeným na hlavnom pojednávaní) uviedol, že ide o validný dôkazný prostriedok, pričom vo vzťahu k sťažovateľovi nešlo o typickú *agnoskáciu*, keďže páchatelom mala byť osoba, ktorú poškodený dôverne poznal (sťažovateľ) a jeho totožnosťou si bol istý. Odkázal na závery okresného súdu a krajského súdu o tom, že vina sťažovateľa nebola založená výlučne na uvedenom dôkaze (vina sťažovateľa bola podľa okresného súdu a krajského súdu preukázaná nielen výpoveďou poškodeného, ale aj ďalšími vykonanými dôkazmi, a to výpoveďou svedkýň [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], znalkyne [REDAKOVANÉ], zápisnicou o prehliadke tela poškodeného s fotodokumentáciou, lekárskou správou z ošetrovania poškodeného, kamerovými záznamami [REDAKOVANÉ] a zápisnicou o odňatí vecí – bankovky v hodnote 20 eur, pozn.), ako aj na dôveryhodnosť výpovede poškodeného (poškodený svoju výpoveď počas konania nemenil, jej pravdivosť potvrdzujú okolnosti predchádzajúce spáchaniu skutku zachytené na kamerovom zázname, ako aj prehliadka tela s fotodokumentáciou, výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ] a výpoveď znalkyne [REDAKOVANÉ], ktorá vyšetrila duševný stav poškodeného a nezistila sklon ku konfabuláciám, prítomnosť duševnej poruchy a dospela tiež k záveru, že poškodený si mohol správne uchovať okolnosti spáchania trestného činu aj napriek požitiu alkoholu, pozn.).

10. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že sťažovateľ dostal zo strany najvyššieho súdu relevantnú a presvedčivú odpoveď na svoju námietku, že jeho odsúdenie by bolo založené iba na jedinom dôkaze – výpovedi nevierohodného poškodeného. Najvyšší súd presvedčivým spôsobom odkázal na súbor dôkazov, na ktorých bolo založené odsúdenie sťažovateľa, ako aj na skutočnosť, že namietaná nevierohodnosť poškodeného bola náležitým spôsobom preskúmaná. Tieto závery najvyššieho súdu neboli v ústavnej sťažnosti relevantným spôsobom spochybnené.

11. Z už uvedených dôvodov, teda zachovania práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 13 dohovoru.

12. Vzhľadom na všetko už uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu